

17 april 2016

Handelingen 13,14.43-52 Openbaring 7,9.14-17 Johannes 10, 22-30

ROEPENDE STILTE, VERRE STEM

Inleiding

Zijn we erop verdacht? Vandaag op nieuw kan echt van alles gebeuren, want hier ter plekke, midden onder ons, wordt een geheel bijzonder soort nieuwsbericht doorgegeven: het leven heeft zin en ieder van u is zo kostbaar; de aanwezige depressie, twijfel, en misschien wel wanhoop, weliswaar tot kunst verheven en op muziek gezet, zal het laatste woord worden ontnomen: we zingen het uit, we roepen het uit... we delen de zin van het leven in deze viering uit aan elkaar: brood en wijn, gezegend, als waarmerk.

Liturgie heeft veel van een gezelschapsspel: verhalen vertellen van dood en leven (vandaag drie korte verhalen), spelen met brood en wijn om elkaar gelukkig leven te beloven en samen hartstochtelijk te roepen: Wees er! God, o God, wees in ons midden: laat ieder van ons er mogen wezen! En u, ieder van u, bent geroepen om mee te spelen. Het is roepingenzondag vandaag.

Laat het spel maar beginnen: we laten, om te beginnen, zien wie we zijn, want om te mogen zijn zoals we zijn hoeven we niets meer te verbergen: Kyrie eleison. We zullen zien wat er te winnen is.

Overweging

Drie korte verhalen vandaag.

Het eerste uit het doen en laten van Paulus en Barnabas: "Judeeërs, wij hebben verder met jullie niks meer te maken, eigen schuld. We richten ons alleen nog tot de heidenen." Ruzie dus, met vreselijke gevolgen. Waar is het blijde van de boodschap?

Het tweede verhaal: Ene Johannes had een droom: mensen bijeen, ontelbaar, alle kleuren van de regenboog, met witte vredeskleren aan, geen honger, geen dorst, geen lijden. De jongste van de kudde, het lam, heeft de identiteit van herder toegewezen gekregen, is de herder geworden en gaat de verdrukten voor naar grazige weiden en naar wateren der rust "en God zal alle tranen van hun ogen afwissen." Een droom voor over de tijd heen?

Derde verhaal: Een ogenschijnlijk schamele tien verzen uit het grotere verhaal dat iets bijzonders wil vertellen over wie Jezus eigenlijk is en wat volgelingen eigenlijk zijn: '... jullie van Judea vertrouwen het niet... Mijn schapen echter horen mijn stem en zij komen met mij mee ... en **zij** hoeven zich dan ook geen zorgen te maken.' Weer is de toon van de verteller op het eerste gehoor niet prettig en bovendien worden wij in het geruzie getrokken, wij-zij. Willen we dat wel?

Een preek die op ruzie uit liep.

Paulus en Barnabas, let wel allebei Judeeërs, spraken in de synagoge hun geloofs- en volksgenoten toe 'om in de genade van God te blijven', maar ... het loopt uit op een stevige ruzie. Niet ongewoon in religieuze kringen, als de een de ander niet begrijpt, begrijpen kan of wil op dat moment. Dan gaat het er zelfs extra hard aan toe en is men wederzijds zuinig met genade. Het verslag van deze broedertwist, uiteraard opgeschreven door de 'goeden', wijst onbarmhartig de Judeeërs (wie dat ook mogen wezen) aan als de schuldige partij: zij zouden afgunstig zijn geworden, gescholden hebben, het woord van God afgewezen, "...de leerlingen echter waren vervuld van vreugde en van de heilige Geest." Wat hadden die leerlingen dan wel geleerd, dat ze zo blij waren? Dat zij wèl gered zouden worden en de Judeeërs niet? Hoe kritisch mag je zijn, eenmaal samen gekomen om te leren, voordat je wordt buitengesloten? Hoe kritisch moet je zijn, voordat blijkt, dat je werkelijk iets hebt op willen steken van wat Jezus voorhield?

Een droomgezicht als troost?

Het tweede stuk uit de Bijbel, uit het laatste boek, dat klinkt beter! Eén groot feest heeft die ziener voor ogen! In het vertellen laat hij zich gaan, terwijl hij met zijn ogen dicht in de verte schouwt, en al die mensen ziet die hem voor bij zijn gegaan, en vooruit ook al die dierbaren die ons voor zijn gegaan en die allemaal zo verschrikkelijk graag gelukkig wilden zijn in het leven. Hij ziet ze, hij ziet ze! Zij zoeken het juist hier. Waarheen moeten ze anders gaan? Te horen vooral dat laatste, dat God alle tranen van hun ogen zal afwissen, doet zo goed. Alleen..... wanneer? We moeten voorzichtig zijn. Hoelang gaat dat duren? Staat het pas te gebeuren ....na de dood? Maar hoe moet het dan met nu, met vandaag, met het lijden dat bijna niet te dragen is? Het droomgezicht van Johannes dat hier door de luidsprekers schalt ... wat is er nu precies voor nodig om erop te kunnen vertrouwen, dat het zo gebeuren gaat? Waarheen leidt ons het lam?

De Judeeërs stonden om hem heen....alweer ruzie.

Natuurlijk, het is de heilige overtuiging van de verteller. Zo heeft hij het gehoord, zo geeft hij het door. Maar waarom zo cru? Je hoort in heel dit fragment een heftige discussie doorklinken. *“Hoe lang houdt u onze ziel nog in spanning?” “Ik heb het gezegd, maar jullie hebben er geen fiducia in.”* De verteller zet het scherp aan: wie niet voor Jezus is, is tegen hem. Welnu, de twijfelaars en kritische geesten *kunnen* zich niet zomaar gewonnen geven – wie is Jezus eigenlijk? Dus lijkt de verteller hen buiten de deur te houden. Zij horen er niet bij. Zij en het volk deugen derhalve niet en vallen buiten de kudde. Wat is vandaag nu de bedoeling? Dat wij partij kiezen voor...? Ja. Maar kiezen we dan ook partij tegen ...?

Verzet en overgave

Al die mensen in die synagoge zijn al tweeduizend jaar dood. Paulus en Barnabas ook. Hun ruzie is verleden tijd.

Deze verhalen –en dat moeten we ons goed realiseren- worden in onze samenkomst gelijkenis-verhalen en het eerste *leert* ons: wij hebben heftige onenigheid met onszelf. In deze verhalen -als gelijkenis te verstaan-, zijn wij *zowel* de Judeeërs als de volgers. Wij weten niet echt niet zomaar hoe het moet met onze keuzes. Wij zijn gelovig en *tegelijktijd* ongelovig! Wij zitten *onzelf* in de haren. Leve God! Ja, ja. Onze ‘eigen’ God, want het kost ons letterlijk de grootste moeite eerbied op te brengen voor de wijze waarop anderen de Bron van het leven zoeken en aanroepen, en ons hart open te stellen voor *hun* inspiratie. Leve Jezus! Ja, ja, onze ‘eigen’ Jezus, katholieke Jezus, protestante Jezus, orthodoxe Jezus. ..., doende tot zijn gedachtenis ..... aan verschillende tafels.

De belichting door deze lezing confronteert ons. *Bijbelverhalen vragen niet om onze recensie, maar de Schrift recenseert ons.* ‘De echte leerlingen vervuld van vreugde en van de heilige Geest. Natuurlijk. Minder kan niet. Dat is het merkteken van hun enthousiasme. (Weet u trouwens, dat dat enthousiasme vanuit het Grieks komt en betekent: in God zijn?)

Dat moet dus waar te nemen zijn in ons doen en laten! Willen wij onze eigen god herkennen –anders deugt het niet-, of willen we ons laten aanraken door het gebeuren: GOD? Het gebeuren, nagenoeg samengaan met ons leven. Op weg. Van hoever moeten we komen? Zijn wij ‘gemotiveerde’ leerlingen...binnen dit grote Gebeuren? Mogen we van onszelf echt leerling zijn?

Maak ze *allemaal* tot mijn leerlingen, de hele wereld. Horen we later uit de mond van Jezus. Wat verkondigt hij daar? Volgens mij horen we daar, dat wij als leerlingen leren inzien en erkennen, dat ook zij zusters en broeders zijn van ons, ik bedoel dat zij net als wij op weg zijn, ook met vallen en opstaan – daaraan herken je leerlingen toch?- om MENS te zijn. Ook zij willen niets anders, net als wij!

Roepingenzondag. Echt iets voor ons. Vandaag.

Albert Meijer